

הערל פרק שמיני יבמות

פב.

עין משפט
נר מצוה

קבל א מ"י פ"א מהל' יו"ט הלכה כ סמג עשין עה טור ש"ע י"ד סימן קב סעיף א:
קבל ב ג מ"י פ"ג מהלכות תרומות הלכה יד טו"ש ע"ד סימן קיא סעיף א:

תוספות ישנים

דבא אמר רישא איסור לאו.
רפי משו"ה אמרין ברשא
 תחעלה דהא נמי כי מעלה
 לא תאכל רק (לכהנים א)
 וליום אלף לאו דטומאה
 זאכל בקיפא אי אמרין
 דתעלה בחולין תאכל
 לעשראל ואוכל אותם
 בטומאת הגוף כי אינו נזהר
 לגלות חולין בטומאת הגוף
 ואיכא כרת בחבילת קדשים
 בטומאת הגוף:

(א) צ"ל וליכא כאן אלא לאו
דטומאת צער.

רַבִּי יְהוּדָה אֲמַעְמִיחַ דְּאִמְרַי מִיָּן בְּמִינוּ לֹא בְמִיָּלָה. דְּוָקָא זָדָרָא לֹא וּמִתְעַרְבָא אִיתְּ לִיה לֹר' יְהוּדָה לֵאלָא בְטוּלָא דּוּמִיא דְּדַם הַפֶּר וְדַם הַשְּׁעִיר דְּלִילִיף מִינֵיהּ ר' יְהוּדָה בְּהַקְוֹמָץ רֵבָה (מִנְחָתָא דֵּב. כָּד. וְשֵׁם) אֲבָל זָדָרָא יֵשֶׁת לֹא דֹר' יְהוּדָה גּוֹפִיָּה אִיתְּ לִיה צִפ' נֹטֵל (שִׁבְתָּ דָּף קמ"א:)

אמר ⁽⁶⁾ מִיִּן בְּמִינוּ לֹא
אֵי לֹא תַעֲלֶה אֶרְתָּנִי
תַּטְהוּרָה שְׁנַתְעַרְבָה
מִן טְהוּרוֹת לֹא תַעֲלֶה
— אֲשֶׁר בְּשִׁנְיֻמָּחָה אֲבָל
טְהוּרוֹת בְּטְהוּרוֹת
לֹא רִישָׁא וּמִ"ש סִיפָא
אִידִי רִישָׁא בְּטוּמָא
וּרְיִיתָא אֲבָל טוּמָא
תִּנִּי סִיפָא אֲבָל חֲתִיכָה
עַרְבָּה בְּמָאָה חֲתִיכֹת
תַּעֲלֶה נִפְלֻג וּלִיתִי
רִים בְּטוּמָא מִשְׁקִין
טְהוּרָה בְּטְהוּרוֹת
שָׂא אִיסוּר לֹא סִיפָא
הָ הוּא דְאָמַר כָּל
אִיסוּר לֹא וְלֹא שְׂנָא
שִׂי אִמַּר סִיפָא מִשּׁוּם
לֹא מִתִּירִין וְכָל דְּבַר
בְּאַלְפָּה לֹא בְּמִיל וְהָא
לְמָאן אֵי לִכְתֵּן מִישְׂרָא
אִסוּר אֵלֹא הָא דְרַב
ר' יוֹחָנָן תְּרוּמָה בּוּמֶן
שְׁתֵּי קוֹפּוֹת אַחַת
תְּרוּמָה וּלְפָנֶיהֶם שְׁתֵּי
חֶת שֶׁל תְּרוּמָה וְנִפְּלוּ
מוֹתֵרִים שְׁאֵנִי אוֹמַר
נִפְּלָה וְחוֹלִין בְּתוֹךְ
לְקִישׁ וְהוּא שָׂרְבוּ
חֲנָן אִמַּר אַע"פ שֶׁלֹּא
בְּשִׁלְמָא לְרִישׁ לְקִישׁ
רַבִּי אֵילָא הוּא רַבְעִינָן
הָא מִנִּי רַבֵּן הִיא
וְאֵנָּה

רִישָׁא אַיִסור דאָו סיפּא וכו'. אחרי דאָוקומין בשנימוחה קאָי
ובקונטרס פירט דאָטי לפרושי בשלל נימוחה ועיגול היינו
טעמא דר"ל דמדאורייתא לא בטיל כיון דתרומה לור במיתה ככרת
דמיא וחבילי תלמן של כלאי הכרס אע"ג דאיסור לאו הויא מ"מ לא
בטיל משום דהוי אף שדרכו ודוקא בשלל שדרכו הויא דמלפניו רבה בין
באיסור לאו לבאיסור כרת ואע"ג דכלל קאטי שהיה ר"מ אומר כל
שדרכו לינמות מקדש יש לפרש כעין שפי' לעיל דה"ק שהיה ר"מ
אומר כל שדרכו לינמות מקדש באיסור כרת או באיסור מיתה והואיל
וכן דין הויא שיקדש את שדרכו אפילו באיסור לאו ומיהו לא יתכן כלל
לפרש כן דהויא חמירה מעט טעוריה בחולין עדיפא אפילו מאת
שדרכו כדפרישית לעיל משום דראוי להחבידו ושמעמ דוקא משום
דהוי איסור כרת לא בטיל אבל איסור לאו בטיל:

משום רהוי ליה דבר שיש לו מתירין. למאי דקטעי רב אשי קשה עיגול צעגולים אמאי עולה לאפילו דדרבנן שמעינן ליה לרב אשי (בבא דף 7.) דדבר שיש לו מתירין לא בטל ויש להעמיד ההיא דעיגול צעגולים בתרומה טמאה דאין לה מתירין ומיהו קשה חת של חורין. הקשה ר"ר שמואל מאכזב אדמקשה מצייתא לוחיב של תרומה שנפלה קשה של תרומה לתוך אחת מהן ואין ידוע לאיזה פלוגי עלה והשכי ר"י דמשום דבמה דר' יוחנן מייבן ברייתא דאפילו נפלה בקופה של חולין ספק הוא ואין לו חזקה היתר שרי בה רבי יוחנן חזקה חולין שבקופה ומוקי לה אחזקתיהו וזהכי לא פליגי אמתניתין מה בזמן הזה דלאורייתא היכי סמכין אשאי אומר להפיר בלא רבייה לו הוה מוקי לה רבי יוחנן כשרבו תקשי ליה היכי סמכין אשאי (א) כוזה בכדי אכילת פרס דלאורייתא דהכי פריך לה התם ומתוך למימר ולקטעמיה וזהם נמי הוה מאי למימר ולקטעמיה אפילו כוזה יוחנן מוקי לה הכא בלא רבייה וכן דרך הש"ס כבמה מקומות: ירושה

ר' יהודה נעמיה. בביקור הדם ובהקדמון: אדוני אכל חסידי כו'.
דמשימ טעמא משום דהפסד מועט הוא נפלוג דדידה ואע"ג דליכא
תקנתא לא בטלה: טהורה בטורה עדיפא ליה. לאשמועינן דאע"ג
דשתהין טהורות ושידן צהו ציטולא טפי דאשכחן במסכת תרומות

רבי יהודה למעמה
במיל אבל לא נימוח
אבל חתיכה של חט
במאה חתיכות של ח
ניפלוג וניתני בדידה
לא נימוחה לא תע
עדיף ליה ולר"ל מאי
א"ר שישא בריה דר
משקין דרבנן סיפא
שרץ מאי לא תעלה
של חמאת טהורה שנ
של חולין טהורות לא
בדידה במה דברים א
אבל בטומאת שרץ
עדיף ליה רבה אמר
איסור כרת והא
בדאורייתא לא שניא
איסור כרת קשיא רב
דהוי ליה דבר שיש
שיש לו מתירין אפיל
דבר אשי בדותא היא
שרי אי לישראל לעוק
אשי בדותא היא וסב
הזה דאורייתא והתני
של חולין ואחת של
סאין אחת של חולין
אלו בתוך אלו הרי א
תרומה לתוך תרומה
חולין נפלו ואמר ר
חולין על התרומה ור
רבו חולין על התרומ
קסבר בדרבנן נמי
אלא לרבי יוחנן קש

טמא (ויקרא ט: י). **סוּפֵּא**, קדשים בחולין אמי ליד כרת דלכיל לה
בטומאת הגוף וטומאת הגוף ככרת דכתיב [שם] והנפש אשר תאכל בשר
ולעולם בשנימוחה: ל"א לעולם בשלל נימוחה. ועיגול היינו טעמא
ד"ל דבדאורייתא לא בטיל דכיון דתרומה לזר במיתה ככרת דמיא:
והא רבה הוא דאמר. בפרק בתרא (דף קטז:). כל בדאורייתא
(לא בטיל) ל"א איסור לאו ל"א איסור כרת. אם חשו וביקש לזר חשו
נמי ללאו ועבדו תקנתא: רב אשי אמר. בנימוחה וסופא הוא דבר
שבו לו ממירין דמותרין להן: בדואה פיר. דאח דקי"ל (נפח דף ג:)
דבר שיש לו ממירין לא בטיל כגון דמשמרייא למחר למלך דלכיל (נפח דף ג:)
השתא כגון ביצה שנולדה ביום טוב: מישרא שרי. אפילו השתא:
הרי אלו. החולין מותרין לזר: והוא שרבו חולין. שזקופת
חולין: על הסדומה. שזקפה תרומה הלכך תלין בשאני אומר
חולין למחר חולין נפלו דמי היו איפכא ונפלה סאה תרומה
בזקופת חולין בטלה ברובא: אף על פי שלא רבו. דסמרייא אשאני
אומר: אלא לר' יוחנן קשיא. דמי תלין לקולא באיסור דאורייתא:
ואלא

למאי דס"ד השתא אמאי תרומה טעורה עולה בק"א: **שתי קופות**
ממנתי לתרומות (ריש) פ"ו (מ"ה) דתנן ב' קופות אחת של חולין ואח
מהן נפלה הריני אומר לתוך תרומה נפלה והו לה לרבי יוחנן ור"ל ב'
ב' קופות ושתי סאין דליכא למימר כולי האי אוקי חולין אחזקיייהו דמ
בלא רבייה ואפשר דבטאה אחת אפילו ר"ל שרי בלא רבייה דסמרינן
אלא אברייא: **א"ל** ר' יוחנן מאי איבא אמימר. פירוש כיון דנ
תימה למאי דסקא דעתך השתא דתרומה בזמן הזה דלורייא לא
אומר כיון דלית ליה לרבי יוחנן ברש אלו עוברין (פסחים דף מד.
קט"ז) וזו משני הסם הר"ע בתרומה בזמן הזה דרזנן ויש לומר דה
בכדי אכילת פרס דרזנן תקשי אמאי אמרינן שאני אומר כיון דר

מסורת הש"ס

(א) וְזָמִים עָט. מִנְחוֹת כֹּב;
(ב) חֹלִין ק. קַח, (ג) לִקְמֹן
קִיט. וְשֵׁשׁ אִתָּא רְבֵא, (ג)
(ג) בִּילֵה ג. לֵט. בִּ"מ נג, (ד)
(ד) עַמִּישׁ עַל הַגְּלִיל בִּ"מ
(ט, ט) (ה) פִּסְחִים ט. מַד. מִזֵּר
לֹ: [מִסֵּ' מִרְמוֹת סוֹף
(פ"ו, ו) (ו) פִּסְחִים יח, (ז)
(ז) וְעִ"ע אֲרִיכוֹת זוּה
(ח) מִנְחוֹת כֹּב: ד"ה וְרִ"ה
סִבֵּר וְחֹס' וְזָמִים עַב. ד"ה
ר"י אֶלְמֶרֶס

הגהות הב"ח

(א) תום' ד"ה ר' יהודה
וכו' דאיכא למאן דאמר
דלא בטל:

מוסף רש"י

[illegible]